

Agraïments: Esther Corea, Maria Pulido, Judit Onsès, Cristina Ramírez, Ignasi Prat, Ana San Sebastián Blanco, Georgina Santiago Requena, Mahima Bhayana, Mateu Targa Agustí, Tom Waclor, Marina Sauret Güeto, Mark von See, Camila, Insunza Boloña, Carlos Valverde, Ariadna Parreu, Joan Marc Llapispanc, Gerard Ortín, Telma Llos, Eulàlia Rovira, José, Jordi Baltasar, Roger Amat, YProductions, Goldsmith College, Hamaca online, Francis Alÿs, Departament de marqueting UB, Jordi Canudas, Antonio Ortega, Carla Padró, Hangar.

Textos: Enric Farrés, Oriol Fontdevila, Quim Packard
Correcció i traducció: la correccional (serveis textuais)
Disseny gràfic: Ariadna Serrahima
Impressió: L'Automàtica

Aquesta publicació s'ha realitzat en el marc de la convocatòria de projectes d'edició 2012 de la Sala d'Art Jove de la Generalitat de Catalunya, amb un procés de tutorització a càrrec d'Andrea Rodríguez i Veronica Valentini i la coordinació d'Oriol Fontdevila, Txuma Sánchez i Marta Vilardell.

Grau d'Assistent d'Artista Professional
Enric Farrés i Quim Packard
Difon la professionalitat a la teva ciutat!

Sí, estic interessat en organitzar el Grau d'Assistent d'Artista Professional en el meu centre d'art: Workshop de 3 dies, Workshop complet (1 setmana) amb exposició inclosa, Workshop participatiu (1 mes) amb artistes locals.

Per a qui treballes? _____

Nom: _____ Color d'ulls: _____

Envia la teva butlleta emplenada a C. Torres i Jonama n. 56, 17200 Palafrugell. Costa Brava.

+

MA in Professional Artist Assistance
Enric Farrés i Quim Packard
Help your art context become professional!

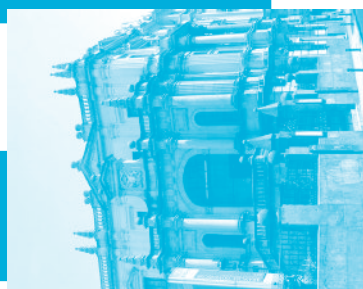
Yes, I am interested in organising the MA in Professional Artist's Assistant workshop at my art centre: 3-day Workshop, Full workshop (1 week), including exhibition, Participatory workshop (1 month), with local artists.

Who do you work for? _____

Name: _____ Eye colour: _____

Fill in form and send to C. Torres i Jonama n. 56, 17200 Palafrugell. Costa Brava.

NO PREPARED FOR THE FUTURE

LEARNING FROM IMMATERIAL CULTURE

An artist’s assistant is a piece of flesh that has survived the process of the immaterialisation of art and culture. They are responsible for the generally concealed part of labour that is still bound to material processes, technical knowledge and the skills required to produce art. But rather than a *homo faber*, a skilled living artisan, an artist’s assistant is really more of a kind of living dead, a zombie that mechanically carries out orders received from elsewhere. They are a slave at the service of a culture that affords greatest value to incorporeal aspects such as language and economics and relegates an artist’s assistant to merely reproducing contingent processes at the material level. (1)

The artist’s assistant almost certainly corresponds to the erstwhile figure of the apprentice. In the artisan’s workshop of the past, the assistant would not only have served their master, but also acquired the knowledge and skills that would have enabled them to carry out a given practice more and more independently. But with the arrival of industrialisation and, above all, the supremacy of concept in 20th-century art, craft processes tended to be discredited and, furthermore, doubt started to be cast upon the very notion of an artist’s training itself.

Interestingly, discourses on research and the production of innovation in artistic practices are currently joined by a sense of considerable dismay at artists’ skills and expertise. In the field of formal education, especially at art schools and universities, the increasingly rigid and institutionally homologated nature of academic processes appears to be inversely proportional to the shortcomings that still exist when it comes to creating suitable spaces for learning and artistic experimentation. Although we might think we have broken free of the class stratification perpetuated by craft guilds, we are currently witnessing the consolidation of official education governed by a series of hierarchical, immutable structures which don’t appear to make it any easier to test artistic processes that are increasingly designed to cut across different disciplines, forge ties between fields of knowledge, and use a variety of different vehicles and means.

The MA in Professional Artist’s Assistant (MAPAA) set up by Enric Farrés and Quim Packard, however, can be seen as one of the many education and training activities that artists and cultural producers from many different places have begun to offer in recent years as alternatives to official education. Both within institutional environments and independently, there has been a substantial increase in the number of activities designed as educational, both with regard to audiences in general and also aimed at agents in the art industry itself. Alternative and temporary art schools, study programmes from museums, a proliferation of activities based around biennials, exhibitions prepared as spaces for conversation, and art projects in the form of pedagogical projects. (2) In the midst of this morass, the MAPAA is particularly noteworthy for its ironic design and approach to questioning aspects related to the issue of artists’ training and their professional activity.

By setting up an MA that appears to be aimed at training not artists, but artist’s assistants, the focus shifts to the question of learning as a process and also something worthy of deliberation. The MAPAA was delivered through a series of meetings at which matters relating to the knowledge society and immaterial culture were detached from the bloated market of training initiatives that generally accompany these ideas. The aim was to go back

to a face-to-face approach and work on them on site, driven by a similar curiosity to the goings-on in an artisan’s workshop. At the end of the day, the goal of training assistants proclaimed by the title of the MAPAA helps re-establish the position of apprentice – someone who, rather than training as a assistant (*learning how to assist*), begins to ask questions within the space of the workshop in order to *learn how to learn*.

On the professional side, the figure of the assistant also serves to focus, somewhat ironically, the question of the artist’s craft and the division of labour in the cultural industry, as well as trying to restore a certain degree of pragmatics to the issue. The area of the assistant is the area of technique, and therefore exploring it also means enquiring about the art project’s relationship with reality, the relationships to be struck up with both objects and humans to produce it, as well as the uses made around it with the corresponding collaborative and public networks. The question of *assisting artists* also shifts in this case and begins to question the MAPAA, the uses made and the *assistance of art* within more general parameters.

Enric Farrés and Quim Packard see the exhibition *Making is Thinking* (Witte de With, 2010) as one of their reference points and, in terms of artists’ lack of awareness of their craft, draw ties with the words of its curator, Zoë Gray, who drew attention to the fact that a book that has recently had a considerable impact on reassessing material culture and manual work, Richard Sennett’s *The Craftsman*, makes no mention of work by any contemporary artist. (3) Not for nothing, however, does Sennett consider open-code programming work by computer programmers worldwide to be a paradigmatic example of modern-day craftsmanship. Although computer work could be considered a sphere of immaterial culture par excellence, Sennett considers the development of Linux as a “public craft” corresponding to the ideal craftsman expressed in Homer’s hymns in Ancient Greece. (4)

In the early 1970s, in *The Anxiety of Influence*, Harold Bloom thought that good poets got their creative force from an oedipal drive towards their master, which would explain the classical relationship between apprentice and master as a familiar Freudian drama of “death of the father”. (5) Here, however, the division of artistic labour in immaterial culture is seen to work in exactly the opposite way: the apprentice is the one who dies an early death at the hands of the master in order to become a zombie, a kind of living dead who returns to the material life alienated, bereft of thought or awareness. Despite its increasingly sophisticated processes, art today still draws from a certain modern myth, perpetuated by this crime, that art has to be original and pointless and that artistic training is impossible.

The MAPAA draws attention to the obsolescent forms of relationships between the areas of education and the art profession. Moreover, the possibility of renewal is related to the need to re-establish immaterial culture from within the craft process, and also shows that technical labour processes are a key aspect for producing knowledge and theoretical speculation. Rescuing apprentices from their current state of alienation runs in parallel to rethinking, once again, the relationship between art and life. And, in this case, also between art and death.

+++++

(1) The promotional campaign for the workshop for the MA in Professional Artist’s Assistant included the following slogan “The artist is a zombie. The artist’s assistant lives and kills.” Enric Farrés and Quim Packard took this phrase, falsely attributed to Francis Alÿs, and used it to question the construction of the artist as a paradigm of subjective originality. They maintain that the figure of the artist’s assistant is subjected to a process of alienation, in accordance with a series of prearranged identifying and professional patterns. In contrast, they see the place of the assistant as a space with a greater degree of freedom in that it is connected to the unpredictability of execution and lies outside the pressures of professional success. Without wanting to contract itself with these ideas, this text aims to stress the paradox that, despite being involved in cultural production, the position of assistant is created without any link to thought and the possibility of acquiring self-awareness. Instead of “lives and kills”, it is more the case of “dies in order to give life” and it is therefore the assistant who is considered to be zombified. Lars Bang Larsen made a useful comment on seeing the zombie as a paradigm of immaterial work: “Both the zombie and immaterial labour celebrate logistics and a colonisation of the brain and the nervous system.” See Lars Bang Larsen, “Zombies of Immaterial Labour: The Modern Monster and the Death of Death”, in *e-flux journal*, No. 15 (2010). Available online at: *www.e-flux.com/journal/zombies-of-immaterial-labor-the-modern-monster-and-the-death-of-death*.

(2) The proliferation of education and training formats related to the field of cultural production has been recently described as an “educational turn” in that the process corresponds to a possible shift in paradigm with regard to the relationship between art and educational practices. See Irit Rogoff, “Turning”, in *e-flux journal*, No. 0 (2008). Available online at: *www.e-flux.com/journal/turning*. This text draws on some ideas on the environment for training artists in: S. Henry Madoff, Art School (*Propositions for the 21st Century*), Cambridge (Massachusetts), The MIT Press, 2009. Specifically it makes use of contributions by Ernesto Pujol (“On the Ground: Practical Observations for Regenerating Art Education”), Thierry de Duve (“An Ethics: Putting Aesthetic Transmission in Its Proper Place in the Art World) and Raqs Media Collective (“How to Be an Artist by Night”).

(3) Z. Gray, “Introduction”, in *Making is Thinking* [exhibition catalogue], Rotterdam, Witte de With, 2011, pp. 6-7. Available online at: *www.wdw.nl/wdw_publications/making-is-thinking*.

(4) R. Sennett, *The Craftsman*, New Haven, Yale University Press, 2008.

(5) H. Bloom, *The Anxiety of Influence. A Theory of Poetry*, New York, Oxford University Press, 1973. The book’s approach is usefully summarised in: Eloy Fernández Porta, “Videografies”, in *Sala d’Art Jove 2010-2011*, Barcelona, Generalitat de Catalunya, 2012.

APRENENT DE LA CULTURA IMMATERIAL

L’assistent d’artista és un tros de carn que ha sobreviscut al procés d’immaterialització de l’art i la cultura. Li correspon la part del treball que, generalment invisibilitzat, continua aferrat als processos materials, als coneixements tècnics, a les habilitats necessàries en l’àmbit de la producció. Però més que no pas un *homo faber*, un artesà destre i vital, l’assistent d’artista seria més a prop de ser una espècie de mort vivent, un zombi que executada mecànicament les ordres que li arriben des d’un altre lloc. És l’esclau al servei d’una cultura que, havent assignat el màxim valor a aspectes incorporis com ara el llenguatge o l’economia, relega l’assistent d’artista a la reproducció de processos contingents del pla de la materialitat. (1)

Amb tota probabilitat, l’assistent d’artista es correspon amb l’anterior figura de l’aprenent. Al taller de l’artesà, l’assistent hi hauria complementat en un temps pretèrit l’acció de servei al mestre amb l’adquisició d’un seguit de coneixements que el portarien a guanyar progressivament autonomia en el desenvolupament d’una pràctica determinada. Però amb la industrialització per una banda i, sobretot, amb la supremacia conceptual que s’ha imposat amb l’art del segle XX per l’altra, els processos artesanals no sols s’haurien tendit a desqualificar, sinó que també hauria entrat en un terreny incert la mateixa qüestió de la formació de l’artista.

Curiosament, discursos a l’entorn de la investigació i la producció d’innovació en relació amb la pràctica de l’art comparteixen actualment el seu protagonisme amb una consternació considerable pel que fa al mestratge de l’artista. En l’àmbit de l’educació formal, especialment en escoles d’art i universitats, la creixent rigidesa i homologació institucional dels processos acadèmics sembla inversament proporcional als desencerts que persisteixen a l’hora de donar lloc a entorns adequats per a l’aprenentatge i l’experimentació artística. Si per una banda podem pensar que s’ha trencat amb l’estratificació classista que es perpetuava amb els gremis artesans, per l’altra assistim actualment a la consolidació de l’ensenyament reglat segons unes estructures jeràrquiques i immutables, les quals, d’entrada, tampoc no faciliten les coses per a l’assaig d’uns processos artístics que precisament es conceben cada cop més de manera transversal, traçant circulacions diverses entre camps de coneixement així com amb la utilització de vehicles i mitjans dispers.

El Grau d’Assistent d’Artista Professional (GAAP) que han engegat Enric Farrés i Quim Packard, en canvi, es pot inscriure en la proliferació d’iniciatives de formació que artistes i productors culturals d’arreu han procedit a desplegar en els darrers anys com a alternatives a l’ensenyament reglat. Tant des d’entorns institucionals com també de manera independent, es pot observar l’increment substancial que tenen les activitats que es plantejen com a educatives, ja sigui en relació amb els públics en general com també adreçades als mateixos agents del sector artístic. Escoles d’art alternatives i temporals, programes d’estudi des de museus, proliferació d’activitats a l’entorn de les biennals, exposicions preparades com a espais de conversa, projectes artístics en forma de projectes pedagògics. (2) Enmig d’aquest magma, el GAAP crida especialment l’atenció pel punt de vista irònic a partir del qual s’articula i amb el qual es procedeix a problematitzar aspectes relatius tant a la qüestió formativa com professional de l’artista.

Amb el plantejament d’un grau que aparentment es dirigeix, ja no a la formació d’artistes, sinó a la formació d’assistents d’artista, es posa al centre la qüestió de l’aprenentatge com a procés i també en tant que objecte de reflexió. El GAAP s’ha desenvolupat com un conjunt de trobades en què qüestions que estan en joc amb la societat del coneixement i la cultura immaterial es procuren desmarcar del mercat bulímic de l’oferta

formativa que generalment acompanya aquestes concepcions, per retornar-les al tractament cara a cara i treballar-les de manera situada, així com amb una curiositat que podria ser més pròpia del fer del taller artesanal. Per tant, es pot considerar que la qüestió de la formació de l’assistent que planteja l’enunciat del GAAP serveix per restablir, en darrera instància, una certa condició de l’aprenent, que de formar-se com a assistent (*aprendre a assistir*) passa a preguntar-se des de l’espai del taller per *aprendre a aprendre*.

Pel que fa a la vessant professional, la figura de l’assistent també serveix per enfocar amb una certa ironia la qüestió de l’ofici d’artista i la divisió del treball en el sector cultural, al mateix temps que es procura restablir una certa pragmàtica al respecte. L’àmbit de l’assistent és el de la tècnica i, per tant, abordar-lo també significa preguntar-se per la relació del projecte artístic amb la realitat, per les relacions que s’han d’establir tant amb objectes com amb humans per a la seva producció, així com els usos que es desplegen al seu entorn amb les corresponents xarxes de col·laboració i públics. La qüestió de *l’assistència a l’artista*, per tant, també es desplaça en aquest cas, per procedir a interrogar el GAAP, els usos i *l’assistència de l’art* en uns paràmetres més generals.

Enric Farrés i Quim Packard plantegen com un dels seus referents l’exposició *Making is Thinking* (Witte de With, 2010) i, pel que fa a la manca de consciència d’ofici per part de l’artista, ho relacionen amb les paraules de la seva comissària, Zoë Gray, quan subratlla que en un llibre que recentment ha tingut una considerable incidència en la revaloració de la cultura material i el treball manual, *El artesano*, el seu autor, Richard Sennett, no hi menciona l’obra de cap artista contemporani. (3) No és en va, però, que Sennett consideri el treball en programari de codi obert per part de comunitats d’informàtics d’arreu del món com un exemple paradigmàtic de l’artesanía actual. Tot i que el treball amb informàtica es consideraria com a àmbit per excel·lència de la cultura immaterial, Sennett planteja el desenvolupament de Linux com un “ofici públic” i en correspondència amb l’ideal d’artesà que s’expressa en els cants homèrics, a la Grècia antiga. (4)

Harold Bloom, a *La ansiedad de la influencia*, plantejava a principis de la dècada de 1970 que els bons poetes haurien extret la força creativa d’un impuls edípic cap al seu mestre, fet que portaria a explicar la relació clàssica entre aprenent i mestre com un drama familiar freudià de “la mort del pare”. (5) Amb el present text, en canvi, la divisió del treball artístic en la cultura immaterial s’ha plantejat que funciona justament a la inversa: l’aprenent és qui mor prematurament a mans del mestre per tal de poder esdevenir un zombi, una espècie de mort vivent que retorna a la vida material alienat, sense capacitat de pensament ni consciència. L’art actual, tot i la creixent sofisticació en els seus processos, segueix bevent de certa mitologia moderna de la inutilitat, l’originalitat i la impossibilitat de la formació artística que es perpetua amb aquest crim.

El GAAP crida l’atenció sobre l’obsolescència en les formes de relació entre els àmbits de l’educació i la professió de l’art. Així mateix, la possibilitat de renovació es posa en relació amb la necessitat de restablir la cultura immaterial des del procés artesanal, al mateix temps que s’evidencia que la relació de treball tècnic és un aspecte ineludible per a la producció de coneixement i l’especulació teòrica. Recuperar l’aprenent de l’estat d’alienació en què actualment es troba corre en paral·lel a replantejar, una vegada més, la relació de l’art amb la vida. Així com, en aquest cas, també amb la mort.

+++++

(1) En la campanya de comunicació del taller del Grau d’Assistent d’Artista Professional s’inclouia el següent lema: “L’artista és un zombi. L’assistent d’artista viu i mata.” Amb aquesta frase, falsament atribuïda a Francis Alÿs, Enric Farrés i Quim Packard problematitzen la construcció de l’artista en tant que paradigma d’originalitat subjectiva i constaten que la seva figura està sotmesa a un procés d’alienació, d’acord amb uns patrons identitaris i professionals prefixats. En contrast, plantejen el lloc de l’assistent com un espai on es disposaria d’un grau major de llibertat en tant que connectat amb la impredictibilitat de l’execució i en tant que aliè a les pressions de l’èxit professional. Sense contradir-se amb aquestes consideracions, el present text parteix de la voluntat de posar de relleu la paradoxa que, tot i la seva implicació en la producció cultural, la posició de l’assistent es construeix sense cap vinculació amb el pensament i la possibilitat de guanyar autoconsciència. En lloc de “viu i mata” prevaldria, en canvi, que l’assistent “mor per donar vida”, i per tant és aquest que es considera sotmès a la zombificació. Ha estat útil la reflexió de Lars Bang Larsen en què planteja el zombi com a paradigma del treball immaterial: “Tant el zombi com el treball immaterial celebren la logística i la colonització del cervell i del sistema nerviós.” Vegeu Lars Bang Larsen, “Zombies of Immaterial Labour: The Modern Monster and the Death of Death”, a *e-flux journal*, núm. 15 (2010). Disponible en línia a: *www.e-flux.com/journal/zombies-of-immaterial-labor-the-modern-monster-and-the-death-of-death*.

(2) La proliferació de formats educatius en relació amb l’àmbit de la producció cultural ha estat qualificada recentment com de “gir educatiu”, en tant que el procés es correspon amb una possibilitat de canvi paradigmàtic a l’entorn de la relació entre la pràctica artística i l’educativa. Vegeu Irit Rogoff, “Turning”, a *e-flux journal*, núm. 0 (2008). Disponible en línia a: *www.e-flux.com/journal/turning*. Per a la realització d’aquest text han estat importants algunes de les reflexions que s’apunten a l’entorn de la formació d’artistes a: S. Henry Madoff, *Art School (Propositions for the 21st Century)*, Cambridge (Massachusetts), The MIT Press, 2009. Concretament es tracta de les aportacions d’Ernesto Pujol (“On the Ground: Practical Observations for Regenerating Art Education”), Thierry de Duve (“An Ethics: Putting Aesthetic Transmission in Its Proper Place in the Art World”) i Raqs Media Collective (“How to Be an Artist by Night”).

(3) Z. Gray, “Introduction”, a *Making is Thinking* [catàleg d’exposició], Rotterdam, Witte de With, 2011, p. 6 i 7. Disponible en línia a: *www.wdw.nl/wdw_publications/making-is-thinking*.

(4) R. Sennett, *El artesano*, Barcelona, Anagrama, 2010, p. 33-41.

(5) H. Bloom, *La ansiedad de la influencia. Una teoría de la poesía*, Madrid, Mínima Trotta, 2009. Ha estat útil la síntesi del plantejament del llibre que es fa a: Eloy Fernández Porta, “Videografies”, a *Sala d’Art Jove 2010-2011*, Barcelona, Generalitat de Catalunya, 2012

WORKSHOP

Aquest curs va dirigit a aquelles persones que vulguin treballar en l'àmbit de l'assistència artística i cultural i que vulguin entendre millor els contextos, dinàmiques, persones i polítiques que formen part d'aquest àmbit. Amb aquest objectiu s'oferiran tot un seguit d'eines teòriques i pràctiques i una infinitat d'exemples que puguin ajudar a conèixer, analitzar i ser participatius d'aquest escenari. El curs es divideix en dues parts:

1. Sessions teòrico-crítico-lúdiques amb els participants
2. Sessions pràctiques amb artistes reals

This course is aimed for those who want to work in the area of artistic and cultural assistant and are eager to increase their understanding of the contexts, dynamics, people and policies involved in this field. It will equip participants with a whole series of theoretical and practical tools and give a huge number of examples to help them find out, analyse and get involved in this scene. The course is divided into two parts:

1. Fun-theoretical-critical sessions with participants
2. Practical sessions with real artists

DIA 1: 10 h. Benvinguda i presentació oficial del curs. — **10:30 h.** La patata calenta: actituds institucionals i altres municipis — **11:45 h.** Pausa — **12 h.** Viure des de l'experiència: realitat i dossiers — **14 h.** Dinar — **15 h.** Fronteres de l'*outsider*: visita a altres centres de producció del Poblenou amb activitats — **18 h.** Simulacre d'assistència en temps real: la producció de l'obra amb Joa-Marc Llapispanc — **19 h.** Simulacre d'assistència en temps real: la posada en escena. *White cube vs. détournement* — **20 h.** Simulacre d'assistència en temps real: la inauguració. Postures professionals vs. lleure i treball. **DIA 2: 10 h.** Foc i gel: el dia després del bucle — **11 h.** Contextos professionals: connexió via *streaming* amb Bernat Daviu, assistent d'artista professional internacional que treballa a Londres al taller de l'artista Àngela de la Cruz. Connexió via *streaming* amb Gabriel Pagonis, que viu i treballa a Atenes — **12 h.** Pausa — **12:15 h.** Lògiques i principis: de la comunitat a la imaginació — **13 h.** Utopies de la necessitat. Taula rodona amb Carlos Valverde — **14h.** Dinar — **15 h.** Presentació dels artistes per a les pràctiques — **15:30 h.** La realitat augmentada 1: visita al taller — **16 h.** La realitat augmentada 2: rebre ordres o escoltar-les? — **16:30 h.** La realitat augmentada 3: el gir pragmàtic amb Ariadna Parreu — **17 h.** Conclusions del grau. intercanvi d'idees — **18 h.** Final.

DAY 1: 10.00 am. Welcome and course presentation. — **10.30 am.** The hot potato: institutional attitudes and other municipalities — **11.45 am.** Break — **12.00 pm.** Real-life experience: reality and dossiers — **2.00 pm.** Lunch — **3.00 pm.** Outsider borders: visit to other production centres in Poblenou with activities — **6.00 pm.** Real-time simulation: producing the work with Joan-Marc Llapispanc — **7.00 pm.** Real-time simulation: staging. *White cube vs détournement* — **8.00 pm.** Real-time simulation: opening. Professional stances vs leisure and work. **DAY 2: 10.00 am.** Fire and ice: the day after the loop — **11.00 am.** Professional contexts: *streaming* linkup with Bernat Daviu, international professional artist's assistant who works in London for Àngela de la Cruz. *Streaming* linkup with Gabriel Pagonis, who lives and works in Athens — **12.00 pm.** Break — **12.15 pm.** Logic and principles: from the community

to the imagination — **1.00 pm.** Utopias of need. Roundtable with Carlos Valverde — **2.00 pm.** Lunch — **3.00 pm.** Presentation of artists for training — **3.30 pm.** Augmented reality 1: visit to the studio — **4.00 pm.** Augmented reality 2: receiving orders or listening to them? — **4.30 pm.** Augmented reality 3: the pragmatic twist with Ariadna Parreu — **5.00 pm.** Conclusions from the MA. Brainstorming — **6.00 pm.** End.

POEMA DE MOTIVACIÓ: SI NO VEO (SIN PAJAROS) MI DIA ES OPACO.

ACTIVITATS PARAL·LELES

Proves d'accés a Hangar
17 de setembre de 2011

El passat dia 17 de setembre, a la sala polivalent d'Hangar, es van realitzar les primeres proves d'accés al Grau d'Assistent d'Artista Professional. A través de la documentació videogràfica, una comissió d'artistes internacionals amb experiència qualificada en el camp de l'assistència artística van valorar el nivell d'adequació a les proves realitzades de cadascun dels participants per tal de poder fer una estimació global del seu nivell i de la seva qualitat. Aspectes com ara la rapidesa, l'agilitat, la sensibilitat i la capacitat resolutiva són alguns dels paràmetres que tindran en compte a l'hora de fer les valoracions.

Entrance Exams in Hangar
17 september 2011

The entrance exams for the MA in Professional Artist's Assistant were held at Hangar production center on 17 September 2012. A committee of highly qualified international experts with extensive experience in the field of artist's assistant watched the videos to qualify each and every participant's level of expertise in the exams to give an overall evaluation of their level and quality. Aspects such as speed, agility, sensitivity and problem-solving skills are some of the parameters taken into account in the assessments.

Conferència al KKKB, exposició *Cambio de turno** comissariada per Cristina Garrido.
21 d'octubre de 2011

Enganyem el públic fent veure que tenim una exposició al Witte de With de Rotterdam i demanant-los que ens dibuixin les peces que s'exposaran mentre escolten el *Banana Boat Song* de Harry Belafonte.

Lecture at KKKB, exhibition *Cambio de turno** curated by Cristina Garrido.
Friday 21 October 2011

We trick visitors into thinking we have an exhibition on at Witte de With contemporary art centre in Rotterdam and ask them to draw the pieces to go on show while they listen to Harry Belafonte singing *Banana Boat song*.

* L'exposició *Cambio de turno* arriba a la seva fi i és per això que hem organitzat, com a esdeveniment de cloenda, una tarda de presentacions i de debat sobre les temàtiques que engloba l'exposició. Ens hem de conformar a fer simplement el que ens agrada? Estem produint realment, amb el nostre treball, capitals i satisfent unes necessitats socials? Són les nostres ganes una virtut o un obstacle que dificulta plantar cara a la màquina precària? És a les nostres mans canviar les coses? Quins podrien ser els nous *modus operandi*? [...] L'esdeveniment es vol plantejar com un petit espai de debat sobre per què continuem fent el que fem i com hauríem de procedir per millorar la nostra condició.

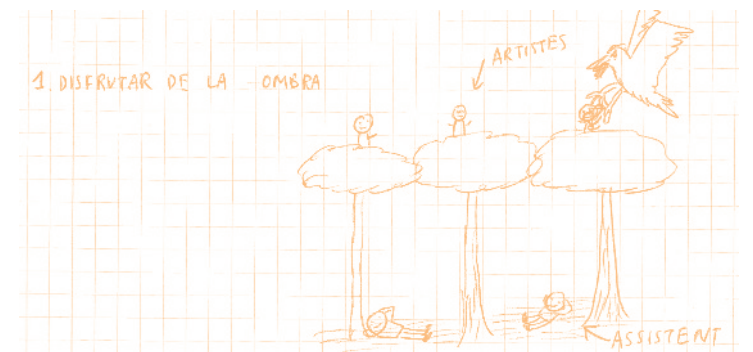
* The exhibition *Cambio de turno* comes to an end and as a closing event we have organised an afternoon of presentations and debate on the subjects covered by the exhibition. Should we simply be happy with what we like? In our job are we really producing capital and satisfying a series of social needs? Is our enthusiasm a virtue or an obstacle that hinders our efforts to stand up to the precarious machine? Do we have the power to change things in our hands? What might the new *modus operandi* look like? [...] This event aims to open up a small space for debate on why we continue doing what we do and how we should proceed to better our condition.

Difusió, Facultat de Belles Arts,
Escola Massana i Saló de l'Ensenyament
13 i 14 d'octubre de 2011

Busquem alumnes per al workshop a la classe de Carla Padró, a la de Jordi Canudas i a la d'Antonio Ortega i a través d'una secretaria mòbil.

Promotion, Facultat de Belles Arts,
Escola Massana and Saló de l'Ensenyament
13 and 14 October 2011

We are looking for students for the workshop in Carla Padró, Jordi Canudas and Antonio Ortega's classes and through a mobile secretary's office.

Exposició *Màquina d'estiraments*, Sala d'Art Jove
13 d'abril de 2012

Construir una màquina potenciadora d'energia d'assistents d'artista i sessió d'estiraments amb Joan-Marc Llapispanc. De forma senzilla i didàctica s'aproparà als participants a conceptes anatòmics relacionats amb el gest artístic que permeten conèixer millor la dinàmica corporal. Es construeix així una postura basada en les capacitats funcionals de l'individu, tot evitant posicions anòmales corrents en el col·lectiu de l'assistència artística. L'obra contribueix a la formació artística i tracta aspectes que tenen a veure amb el cos i la salut, tan importants com poc coneguts en aquest àmbit.

Stretching Machine Exhibition, Sala d'Art Jove
13 April 2012

Build an energy-boosting machine for artist's assistants, and a stretching session with Joan-Marc Llapispanc. This simple, educational initiative introduces participants to anatomical concepts linked to artistic gestures to give them a deeper insight into body dynamics. This leads to a posture based on each individual's functional abilities and helps avoid certain abnormal positions currently found in the group of artist's assistants. The work plays a part in artistic training and covers little-known yet vital aspects in this field related to the body and health.

